

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 9. september 2021 — XY (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-18/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 40 – fornyet ansøgning – nye elementer eller oplysninger – begreb – omstændigheder, der allerede forelå inden den endelige afslutning af en procedure vedrørende en tidligere ansøgning om international beskyttelse – princippet om retskraft – ansøgerens skyld)

(2021/C 462/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XY

Procesdeltager: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Konklusion

- 1) Artikel 40, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at vendingen »der er fremkommet nye elementer eller oplysninger, eller har ansøgeren fremlagt sådanne« i denne bestemmelses forstand omfatter såvel de elementer eller oplysninger, som er indtrådt efter den endelige afslutning af proceduren vedrørende en tidligere ansøgning om international beskyttelse, som de elementer eller oplysninger, der allerede forelå inden afslutningen af denne procedure, men som ansøgeren ikke gjorde gældende.
- 2) Artikel 40, stk. 3, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at realitetsbehandlingen af en fornyet ansøgning om international beskyttelse kan foretages inden for rammerne af en genoptagelse af proceduren vedrørende den første ansøgning, forudsat at disse regler, som finder anvendelse på denne genoptagelse, er i overensstemmelse med kapitel II i direktiv 2013/32, og at indgivelsen af den fornyede ansøgning ikke gøres betinget af overholdelsen af præklusionsfrister.
- 3) Artikel 40, stk. 4, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke gør det muligt for en medlemsstat, der ikke har vedtaget specifikke retsakter til gennemførelse af denne bestemmelse, under henvisning til de almindelige nationale forvaltningsretlige procedureregler at afvise at realitetsbehandle en fornyet ansøgning, når de nye elementer eller oplysninger, som er blevet gjort gældende til støtte for denne ansøgning, forelå i forbindelse med proceduren vedrørende den tidligere ansøgning og ikke blev fremlagt inden for rammerne af denne procedure på grund af en fejl, som ansøgeren bærer ansvaret for.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 11.5.2020.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 2. september 2021 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Sverige

(Sag C-22/20) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – direktiv 91/271/EØF – artikel 4, 5, 10 og 15 – rensning af byspildevand – sekundær eller tilsvarende rensning af byspildevand fra byområder af en vis størrelse – mere vidtgående rensning af udledninger i følsomme områder – artikel 4, stk. 3, TEU – kontrol af data, som meddeles af medlemsstaterne – forpligtelse til loyalt samarbejde)

(2021/C 462/13)

Processprog: svensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Manhaeve, C. Hermes, K. Simonsson og E. Ljung Rasmussen, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Sverige (ved O. Simonsson, R. Shahsavan Eriksson, C. Meyer-Seitz, M. Salborn Hodgson, H. Shev og H. Eklinder, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, sammenholdt med artikel 10 i direktiv 91/271, som ændret ved forordning nr. 1137/2008, idet det ikke har sikret, at spildevand fra byområderne Lycksele, Malå og Pajala før udledningen underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning.

Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, idet det under den administrative procedure ikke meddelte Europa-Kommissionen de oplysninger, der var nødvendige for, at denne kunne bedømme, om rensningsanlæggene i byområderne Habo og Töreboda opfyldte kravene i direktiv 91/271, som ændret ved forordning nr. 1137/2008.

- 2) I øvrigt frifindes Kongeriget Sverige.
- 3) Europa-Kommissionen og Kongeriget Sverige bærer hver deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 87 af 16.3.2020.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. september 2021 — UK mod Volkswagen Bank GmbH (sag C-33/20), RT, SV og BC mod Volkswagen Bank GmbH og Skoda Bank, filial af Volkswagen Bank GmbH (sag C-155/20) og JL og DT mod BMW Bank GmbH og Volkswagen Bank GmbH (sag C-187/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Ravensburg — Tyskland)

(Forenede sager C-33/20, C-155/20 og C-187/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2008/48/EF – forbrugerkredit – artikel 10, stk. 2 – angivelser, der obligatorisk skal fremgå af aftalen – pligt til at angive kredittypen, kreditaftalens løbetid, morarentesatsen og ordningen for tilpasning af den morarente, der gælder på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen – ændring af morarentesatsen på grundlag af ændringen af den basisrente, som er fastsat af en medlemsstats centralbank – kompensation, der skal betales i tilfælde af førtidig tilbagebetaling af lånet – pligt til at præcisere beregningsmetoden for ændringen af morarentesatsen og kompensationen – ikke pligt til at angive den mulighed for opsigelse af kreditaftalen, der er fastsat i national lovgivning, men som ikke er fastsat i direktiv 2008/48 – artikel 14, stk. 1 – fortrydelsesret, der udøves af forbrugeren på grund af en manglende obligatorisk angivelse i henhold til artikel 10, stk. 2 – udøvelse efter fristen – forbud for kreditgiveren mod at rejse indsigelse om fortabelse eller retsmisbrug)

(2021/C 462/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Ravensburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: UK (sag C-33/20), RT, SV og BC (sag C-155/20) og JL og DT (sag C-187/20)

Sagsøgte: Volkswagen Bank GmbH (sag C-33/20), Volkswagen Bank GmbH og Skoda Bank, filial af Volkswagen Bank GmbH (sag C-155/20) og BMW Bank GmbH og Volkswagen Bank GmbH (sag C-187/20)